

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

w sprawie J. S.

skazanego za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2026 r.

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 23 października 2025 r., sygn. akt II Ka 131/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu

z dnia 5 lutego 2025 r., sygn. akt II K 339/24,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu
w Tarnobrzegu do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.

Jarosław Matras

Michał Laskowski

Waldemar Płóciennik

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2025 r., sygn. akt II K 39/24, Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu uznał oskarżonego J. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przyjmując, że czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. występku z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1, § 3a, § 4, § 5 i § 6 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego J. S. również środki karne w postaci:

a) zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej M. S. na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 3 lat - z wyłączeniem spraw urzędowych, jak również sytuacji, kiedy pokrzywdzona wyrazi na to zgodę;

b) zakazu jakiegokolwiek kontaktowania się z pokrzywdzoną M. S. przez okres 3 lat - z wyłączeniem spraw urzędowych, dotyczących wspólnego majątku, jak również sytuacji, kiedy pokrzywdzona wyrazi na to zgodę;

c) nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną M. S. pod adresem W., ul. [...] na okres 3 lat zastrzegając, że środek ten zacznie biec od momentu opuszczenia przez oskarżonego zakładu karnego.

Na mocy art. 93a § 1 pkt 3 k.k., art. 93b § 1 i § 3 k.k., art. 93c pkt 2 k.k. i art. 93f § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień. W wyroku orzeczono również o zaliczeniu oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności oraz o kosztach postępowania.

Apelacje w tej sprawie wnieśli oskarżony i jego obrońca. Obrońca zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę prawa procesowego, a w konsekwencji, błąd w ustaleniach faktycznych, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchYLENIA zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 23 października 2025 r., sygn. akt II Ka 131/25, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu po rozpoznaniu wniesionych apelacji, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżając wyrok w całości postawił następujące zarzuty:

„1. *Nieuwzględnienie zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu z powodu orzekania przez Sąd Okręgowy z udziałem Sędzi X. Y., powołanej na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), zaś wadliwość procesu powoływania doprowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;*

2. *Rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 i 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy skazanego, podniesionych w piśmie procesowym z dnia 8 października 2025 r., co istotnie ograniczyło prawo do obrony oskarżonego J. S..”*

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Tarnobrzegu wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna, a o jej skuteczności zadecydował zarzut pierwszy. Jest przy tym oczywiste, że formuła stylistyczna tego zarzutu nie jest prawidłowa w zakresie w jakim wskazano na nieuwzględnienie zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w odniesieniu do składu sądu odwoławczego, skoro w toku rozprawy odwoławczej obrońcy oskarżonego nie sygnalizowali kwestii nieprawidłowego składu sądu drugiej instancji (k. 326-327v). W tym układzie niezrozumiałe jest postawienie sądowi odwoławczemu zarzutu nieuwzględnienia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w składzie tego sądu. Niezależnie jednak od tej wadliwej formuły konstrukcji zarzutu ma rację skarżący, że na etapie

postępowania odwoławczego zaistniało uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. które polegało na nienależytej obsadzie sądu odwoławczego, a ta okoliczność musiała skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. W tym układzie zbytecznym było odnoszenie się do drugiego zarzutu kasacji (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Skrótowo rzecz ujmując, ma rację skarżący, że w kontekście treści uchwały trzech izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20 (OSNKW 2020, z. 2, poz. 7) okoliczności uzyskania przez panią sędzię X. Y. awansu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu na skutek wniosku Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), przy uwzględnieniu m.in. faktu podpisania przez nią listy poparcia dla starającego się o wybór do Krajowej Rady Sądownictwa sędziego X.1 Y.1, skutkują naruszeniem standardu niezawisłości i bezstronności, a co z kolei lokuje to uchybienie na płaszczyźnie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (str. 4-6 kasacji).

Przypomnieć należy, na co zresztą zwrócił uwagę w uzasadnieniu kasacji skarżący, że w odniesieniu do kwestii związanej z uzyskaniem statusu sędziego w taki sposób (w takiej procedurze) Sąd Najwyższy wypowiedział się w uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/2020. W uchwale tej stwierdzono: *"Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności."* Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi odstępnie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2024 r. poz. 622; dalej ustawa o

SN). Sąd Najwyższy wskazywał już wielokrotnie, że uchwała ta - pomimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie U 2/20 - dalej jest wiążąca (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego - postanowienia z dnia: 16 września 2021 r., I KZ 29/21 (OSNK 2021, z. 10, poz. 41), 23 listopada 2022 r., I KO 79/21 oraz I KO 80/21, 21 stycznia 2022 r., III CO 6/22, uchwały z dnia: 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22) czy wyroki z dnia: 26 lipca 2022 r., III KK 404/21 (OSNK 2023, z. 5-6, poz. 22), 19 kwietnia 2023 r., III KK 375/21 (OSNK 2023, z. 5-6, poz. 29]). W orzeczeniach tych wykazano, że uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. nie mógł „unieważnić” wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie U 2/20, albowiem nie tylko zasiadały w składzie tego organu nieuprawnione osoby (tzw. dublerzy sędziów), ale także w „orzeczeniu” tym nie dokonano oceny zgodności przepisów aktu prawnego z Konstytucją, w zakresie w jakim mowa jest w art. 188 pkt 1 Konstytucji oraz nie orzeczono w żadnej innej sprawie wskazanej w art. 188 Konstytucji, a zatem w istocie wykroczone poza katalog orzeczeń, które z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Trafnie także wskazywano, że przywołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego (TK) w odniesieniu do badania zgodności uchwały Sądu Najwyższego z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - dalej jako EKPC lub konwencja) nie mógł kreować żadnej relacji normatywnej, albowiem tylko Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC) jest uprawniony do wiążącej oceny i interpretacji konwencji (art. 19 i 32 konwencji), a zatem to ten organ ma monopol jurysdykcyjny do ustalania jaką zawartość ma określony przepis konwencji. Tylko orzecznictwo ETPC nadaje ostateczny kształt normatywny postanowieniom konwencji, doprecyzowując znaczenie i zakres gwarantowanych w niej praw i wolności, w tym prawa do rzetelnego procesu. Oznacza to, że w zakresie interpretacji i stosowania konwencji sądy krajowe są związane interpretacją dokonaną przez ETPC (por. np.: I. Kondak (w:) L. Garlicki (red.) *Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz*, Warszawa 2011, t. 2, s. 100 i nast.). Dodać trzeba, że co do „jakości” i znaczenia wyroku TK w sprawie U 2/20, to ETPC w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, stwierdził, iż dokonana w tym „orzeczeniu” - w kontekście unormowań konwencji -

ocena uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. była arbitralna i nie mająca żadnego znaczenia (pkt 262), a sam wyrok został uznany jako - naruszający praworządność i niezawisłość sądownictwa - (pkt 262). Mając na względzie taką ocenę jest uprawnione wyrażenie poglądu, że Trybunał Konstytucyjny w obecnym kształcie (co do sposobu w jaki go tworzono - por. uzasadnienie postanowienia SN w sprawie I KZ 29/21) nie jest organem, którego orzeczenia miałyby wyznaczać zakres norm zawartych w konwencji. Tożsamą ocenę tego organu ma także Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). W wyroku z dnia 18 grudnia 2025 r. w sprawie C-448/23 (Komisja Europejska przeciwko Polsce) stwierdzono, że Trybunał Konstytucyjny nie spełnia wymogów niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego na mocy ustawy (pkt 296, tiret trzecie).

Respektując treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. należy dokonać oceny tych wszystkich okoliczności, które są istotne w kontekście tzw. testu niezależności i bezstronności sędziego X. Y., która uzyskała awans do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu w wadliwej konstytucyjnie procedurze. Podkreślić trzeba, że istotą tego testu jest zapewnienie stronie prawa do rozpoznania jej sprawy przez sąd niezależny i bezstronny, a więc zrealizowanie jej prawa do rozpoznania sprawy przez sąd w aspekcie art. 45 ust. Konstytucji oraz art. 6 ust. 1 konwencji.

Jak już wskazano, Sędzia X. Y. uzyskała awans do Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu na skutek wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowany został przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (uchwała nr 609/2023). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jest konsekwentnie wyrażany pogląd, że tak ukształtowana Krajowa Rada Sądownictwa, tj. w układzie, gdzie sędziowska część członków Rady nie jest wybrana przez sędziów i nie ma poparcia środowiska sędziowskiego, a tylko została wybrana jest przez polityków, nie jest tym organem, o którym mowa w art. 186 ust. 1 Konstytucji, a zatem nie może skutecznie i w zgodzie z Konstytucją wypełniać roli wskazanej w art. 179 Konstytucji (por. np. uchwały: trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNKW 2022, z. 6, poz. 22 czy też np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2022 r., III KK 404/21, OSNK 2023, z. 5-6, poz. 23).

Wypada przypomnieć i podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż od dnia 17 stycznia 2018 r. proces powoływania sędziów jest procesem wadliwym, albowiem w konstytucyjnej procedurze powołania sędziów bierze udział organ wybrany w sposób niezgodny z Konstytucją (co więcej, istotna część członków tego organu była silnie powiązana z Ministrem Sprawiedliwości), a efektem tego jest obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości i bezstronności sędziego (np. uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, czy także np. wyrok SN z dnia 17 maja 2023 r., V KK 17/23), co musi skutkować dokonywaniem ocen w płaszczyźnie bezstronności i niezawisłości (niezależności) sędziego, który awans zawdzięcza wnioskowi organowi, który nie jest już organem strzegącym niezależności i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji - okoliczności te szczegółowo wskazano w cyt. wyżej orzeczeniach, a także np. wyroku SN z dnia 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18 i dostrzeżono je w orzecznictwie ETPC - np. wyrok Reczkowicz przeciwko Polsce - pkt 274 czy TSUE - por. wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19, pkt 99-108). Dokonywanie oceny na tej płaszczyźnie wynika także z orzeczeń organów międzynarodowych, a tzw. procedura testowa wypracowana na gruncie sprawy ETPC w sprawie Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii (następnie przejęta w istocie przez uchwałę trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego w dniu 23 stycznia 2020 r.), kolejno była stosowana w sprawach przeciwko Polsce (wyroki w sprawach: Reczkowicz, Dolińska-Ficek i Ozimek, czy Advance Pharma sp. z o.o.), zważywszy właśnie na to, iż proces powołania sędziów jest obarczony wyżej wskazaną istotną wadą ustrojową (por. np. wyrok SN z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21; postanowienie SN z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22, OSNK 2023, z. 5-6, poz. 28). Jest więc jasne, że zastosowanie obecnie procedury testowej spełnia wymogi wynikające z art. 6 ust. 1 konwencji, której unormowaniami (które interpretuje wiążąco ETPC) związany jest każdy polski sąd.

Odnosząc się zatem do zarzutu skarżącego przez pryzmat wskazanych okoliczności, Sąd Najwyższy musi stwierdzić, że w odniesieniu do sędzi X. Y. w sprawach kasacyjnych już wielokrotnie były przeprowadzane testy w oparciu o wskazane podstawy normatywne. Testy te wypadły negatywnie dla sędzi w sprawach o sygn. akt: III KS 36/24, III KK 103/25, III KK 253/24, III KK 327/25, III KK 375/25, III

KK 408/25, III KK 594/25, III KK 157/25, III KK 596/25. Wynik negatywny testu, to stwierdzenie, że zaistniała podstawa do uchylecia wyroku na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. We wszystkich tych sprawach istotną okolicznością dla takiej oceny było przede wszystkim to, że pani sędzia w roku 2018 udzieliła poparcia ówczesnemu Prezesowi Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu sędziemu X.1 Y.1, który kandydował do Krajowej Rady Sądownictwa, po zmianie sposobu w jakim dokonano wyboru tzw. sędziowskiej części KRS. Wskazywano w tych sprawach, że podpisanie listy poparcia w sytuacji, gdy w tamtym czasie powszechnie – tak w przestrzeni publicznej, jak i w opiniach prawnych, stanowiskach samorządów sędziowskich – twierdzono, że tak ukształtowana Krajowa Rada Sądownictwa nie zostanie powołana zgodnie z art. 187 ust. 1 Konstytucji, co z kolei będzie miało bardzo poważne konsekwencje prawne, miało swoją wymowę. Oczywiście było już wówczas, że przyczyną tych zmian co do KRS była wyłącznie chęć podporządkowania sądownictwa władzy wykonawczej, albowiem kandydaci do KRS wywodzili się ze środowiska prezesów sądów lub osób, które były wówczas na delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości i które realizowały linię Ministra Sprawiedliwości. Nie sposób uznać, że pani sędzia, mając wówczas już 10-letni staż sędziowski (powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w S. w 2008 r.), nie miała wiedzy co do charakteru zmian w KRS, ich powodu oraz konsekwencji jakie mogą nastąpić w efekcie tych zmian. Trzeba przypomnieć, że już w roku 2017 władza wykonawcza (reprezentowana przez tego samego Ministra Sprawiedliwości) zamierzała zniszczyć niezależność Sądu Najwyższego, powierzając Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienie do określenia, kto nadaje się na „zwolnione” stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Zaraz po ataku na niezależność Sądu Najwyższego (lipiec 2017 r.) przyszedł atak na niezależność KRS-u (grudzień 2017 r.). W tym drugim chodziło o to, aby uczynić z tego organu (KRS) zależny od polityków podmiot, który będzie pomagał ówczesnej władzy obsadzać najważniejsze sądy w Polsce, w tym Sąd Najwyższy, osobami, które będą – w ocenie władzy wykonawczej – miały właściwe postawy i poglądy, a przy tym zachowają wdzięczność za tak szybki awans (niejednokrotnie ze świata nauki od razu do Sądu Najwyższego z pominięciem opiniowania przez Sąd Najwyższy). Te działania władzy wykonawczej były wówczas widoczne zwłaszcza dla sędziów i złożenie podpisu na liście poparcia dla kandydatów do KRS musi być odczytane jako

aprobata pani sędzi dla łamania Konstytucji, niezależnie od motywacji osobistej dla podpisania takiej listy w tamtych warunkach normatywnych.

Niezależnie od tej okoliczności, w sprawach testowych przywołanych już wcześniej wskazano, że sędzia X. Y. z dniem 26 kwietnia 2021 r. została powołana na stanowisko prezesa Sądu Rejonowego w S.. Zgodzić się trzeba ze stwierdzeniem, że przyjęcie takiego stanowiska w czasach totalnego zamachu na niezawisłość sędziów i niezależność sądów, to jednak swoista aprobata dla reprezentowania w środowisku sędziowskim także takich działań Ministra Sprawiedliwości. Nadmienić trzeba, że już po powołaniu na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (w konkursie sędzia X. Y. nie miała kontrkandydata) sędzia X. Y. pozostała dalej na stanowisku prezesa Sądu Rejonowego w S.. Jeśli do tego dodać, że sędzia X. Y. przystępując do konkursu na stanowiska sędziego Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu (jedno wolne miejsce ogłoszone w M.P z 2023 r. poz. 125) miała już wiedzę jak ta procedura przed KRS jest postrzegana w orzecznictwie ETPC (wyroki: z dnia 22 lipca 2021 r. Reczkowicz przeciwko Polsce; z dnia 3 lutego 2022 r. Advance Pharma przeciwko Polsce; z dnia 8 listopada 2021 r. Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce) oraz TSUE (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r. C-791/19, Komisja Europejska przeciwko Polsce), to oczywiste staje się, że biorąc udział w konkursie przed KRS dała także wyraz nierespektowania tych orzeczeń. Te okoliczności nie są przypadkowe czy niezamierzone i nie mogą być marginalizowane. Nie sposób oceniać tych działań inaczej jak forma poparcia pani sędzi dla ówczesnej władzy wykonawczej w ataku na niezawisłość sędziów i niezależność sądów.

Te wszystkie argumenty przesądzają, że sąd z udziałem takiego sędziego nie będzie w odbiorze zewnętrznym postrzegany jako sąd bezstronny i niezawisły. To zaś musi skutkować stwierdzeniem, że sędzia X. Y. nie daje - w odbiorze postronnego, ale obeznanego z tymi faktami obserwatora - gwarancji bezstronnego i niezależnego orzekania nie tylko w sprawie, w której stroną był prokurator, podległy wówczas Ministrowi Sprawiedliwości-Prokuratorowi Generalnemu (Prokurator Generalny, który zainicjował atak na niezależność sądów), ale także w tych sprawach, w których może dojść do rozstrzygnięcia problemu istotnego dla interesu poprzedniej władzy wykonawczej, albo też w innych sprawach (w tym tej obecnej). Nie da się przecież wykluczyć, że w odbiorze zewnętrznego obserwatora, który posiadałby te

wszystkie informacje, kwestia potencjalnego sprzyjania przez sędziego poglądom prawnym i dążeniom określonej władzy wykonawczej może rodzić wątpliwości czy takie nastawienie nie będzie także towarzyszyło w sprawie sądowej, gdy już dojdzie do zmiany układu władzy wykonawczej (choćby po to, aby zapewnić sobie przychylność nowej władzy w innych aspektach, np. służby sędziowskiej).

Z tych powodów, wobec zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. związanego z orzekaniem w składzie sądu odwoławczego sędzi X. Y., konieczne stało się uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

[J.J.]

[r.g.]

Jarosław Matras   Michał Laskowski   Waldemar Płóciennik